

D ů v o d y:

Poplatek z převodu jmění vázne podle § 72 poplatkového zákona ze dne 9. února 1850 č. 50 ř. z. na věci, která je předmětem převodu a předchází všem pohledávkám ze soukromoprávních titulů. Podle § 14 nař. min. financí ze dne 3. května 1850 č. 181 ř. z., který článkem III uvozovacího zákona k exekučnímu řádu byl ponechán v platnosti, promlčuje se přednostní právo poplatku z převodu majetku, splatného před účinností vlád. nař. č. 66/1933 Sb. z. a n. ve třech letech ode dne doručení platebního příkazu. Promlčení se přetrhuje a nová tříletá promlčecí lhůta počne běžeti použitím zákonných prostředků k dobytí tohoto poplatku. Takovým účinným prostředkem k dobytí předepsaného poplatku je exekuční zákrok, není jím však vydání záručního příkazu, vydání, které má jen ten význam a účel, aby erár mohl vésti exekuci i proti novému nabyvateli. Se strany eráru před uplynutím promlčení lhůty nestal se žádný účinný zákrok k vydobytí sporného poplatku proti těm, již jsou povinni jej zaplatiti. Okolnost, že erár vydobyl si dne 9. května pod pol. 66 ohledně sporného poplatku na odkoupené nemovitosti vklad zástavního práva, jest vzhledem k předchozímu zajištění tohoto poplatku knihovním záznamem zástavního práva v příčině přetržení promlčení tohoto poplatku bez významu proto, že tento vklad — nehledě k tomu, že stal se po uplynutí tříleté doby — nebyl účinným prostředkem k vydobytí tohoto poplatku, jak bylo již nejvyšším soudem uznáno a odkazuje se v tom směru na rozhodnutí Sb. n. s. č. 12734. Podle uvedeného přednostní právo eráru k spornému poplatku promlčením zaniklo, bylo proto rozhodnuto, jak se stalo.

Čís. 17506.

Jestliže zůstavitel nezanechal v písemné poslední vůli nikomu ani celou pozůstalost, ani určitou poměrnou část pozůstalosti, nýbrž pořídil jen o jednotlivých věcech a o jednotlivých částkách, které dohromady nevyčerpávají celé pozůstalostní jmění, jest jeho poslední pořízení pouhým dovětkem, nikoliv závětí, třebaže zůstavitel v něm pojmenoval některé obmyšlené osoby jako dědice.

(Rozh. ze dne 7. prosince 1939, R I 701/39.)

V pozůstalostní věci po Petru F. vyslovil p r v ý s o u d, že poslední pořízení zůstavitelovo jest pokládati za testament, nikoliv dovětek a vyzval zákonné dědice, kteří poslední pořízení zůstavitelovo za testament jeho neuznali, aby nastoupili proti dědičce Marii Č. (z posledního pořízení) pořad práva. R e k u r s n í s o u d vyslovil, že při projednání pozůstalosti po Petru F. jest přihlížeti k jeho poslednímu pořízení jen jako k dovětku. D ů v o d y: Podle § 553 o. z. o. jest poslední pořízení pokládati za závěť, je-li v něm ustanoven dědic, jinak však za dovětek. Poslední vůle Petra F. z 15. srpna 1937 ustanovuje sice dědice, leč pamatuje na jednotlivé osoby určitými peněžitými částkami a věcmi, aniž

by zůstavovala jedné nebo několika osobám jmění Petra F. nebo jeho část, jak jest předepsáno ustanovením § 552 o. z. o. V takovém případě, i když jmenované osoby byly nazvány dědici, jsou odkazovníky, byly-li omezeny na určitou částku a nikoliv na poměrný díl celé pozůstalosti. V daném případě jde tudíž o odkaz ve smyslu § 535 o. z. o. V otázce, zda jde o závěť či dovětek, nezáleží na tom, jak zůstavitel obmyšlenou osobu jmenoval, nýbrž na tom, zda ji povolal k celé pozůstalosti nebo aspoň k poměrné její části. Poslední vůli Petra F. nezůstavil tento nikomu celou pozůstalost, ani určitou poměrnou část pozůstalosti, nýbrž pořídil o jednotlivých věcech; nejde tudíž o závěť, nýbrž o dovětek §§ 535, 552 a 553 o. z. o. (rozh. Sb. n. s. č. 2242). Aby poslední pořízení bylo dále pokládáno za závěť, je třeba, aby zůstavitel pořídil v něm o svém celém jmění. Prvý soud vyvozuje toto ze rčení poslední vůle, podle níž má býti pohřeb hrazen ze zbytku jmění. Sám však již v usnesení svém ze dne 12. května 1939 prohlásil, že zůstavitel nepořídil o svém celém jmění, nýbrž jen o jmění ve výši 108.100 K, kdežto celé jeho jmění podle pozůstalostního soupisu činí 121.319 K 50 h. Zůstavitel tudíž nevyčerpал celé pozůstalostní jmění jednotlivými odkazy a proto jest také jeho poslední pořízení pokládati za dovětek a nikoliv závěť, neboť i když pozůstalostní jmění, nepojaté v závěť, jest nepatřivým vůči jmění pojatému do posledního pořízení, i tak jest takové poslední pořízení pokládati jen za dovětek, zvláště když zůstavitel neurčil nikoho z dědiců k zaplacení pozůstalostních dluhů (Sb. n. s. č. 2242).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu a v otázce, o níž jde, uvedl

v d ů v o d e c h :

Podle § 553 obč. zák. jest arciť pro rozlišení závětí a dovětku směrodatným, zda v posledním pořízení byl ustanoven dědic, či zda poslední pořízení obsahuje jen jiná ustanovení. Avšak pro otázku, zda osoba v posledním pořízení obmyšlená jest dědicem ve smyslu § 553 obč. zák., není rozhodným, jak zůstavitel tuto osobu pojmenoval, nýbrž obsah oprávnění k pozůstalosti, zůstaveného obmyšlené osobě v posledním pořízení, zda totiž obmyšlený má míti právo uvedené v § 532 obč. zák. ujmouti se výlučně držby celé pozůstalosti nebo aspoň její poměrné části (na př. poloviny, třetiny atd.). Zůstavitel v písemné poslední vůli ze dne 15. srpna 1937 nikomu nezůstavil ani celou pozůstalost, ani určitou poměrnou část pozůstalosti, nýbrž pořídil vpravdě jen o jednotlivých věcech a o jednotlivých sumách, které dohromady ani nevyčerpávají celé pozůstalé jmění. Proto jest toto poslední pořízení, jak rekursní soud správně rozhodl, pouhým dovětkem, nikoliv závětí, třebaže zůstavitel pojmenoval v něm některé obmyšlené osoby jako dědice. Námitka dovolacího rekursu, že zůstavitel pořídil o celém pozůstalém jmění, ježto pojal do poslední vůle i přání o pohřbu, jenž měl býti ze zbytku jmění hrazen, jest již proto lichá, že zůstavitel neustanovil, že celý zbytek jmění má býti vynaložen na pohřeb, nýbrž vymezil výši tohoto nákladu slovy »jednoduchý křesťanský pohřeb«. Také ve skutečnosti vy-

strojila stěžovatelka sama tento pohřeb nákladem 2.119 K 70 h, ač zbytek jmění, o němž zůstavitel jinak nepořídil, činí 7.828 K 50 h, i když se nepřihlíží k hodnotě nábytku, šatstva a prádla 5.391 K, jež zůstavitel zůstavil stěžovatelce, jež však v napadeném usnesení omylem nebyly připočteny ke jmění, o němž zůstavitel pořídil.

Čís. 17507.

Dopustil-li se hudebník v restauraci proti hosti nevhodných slovních náznaků a nadávek a byl-li původcem výstupu mezi tímto hostem a jiným hudebníkem, ač bylo podle služební smlouvy jeho povinností zakročiti a výstup zameziti, porušil tím jak všeobecný závazek věrnosti, tak zvláště povinnost mu ve služební smlouvě uloženou pracovati pro zdar a zájem podniku a zodpovědnost za pořádek v orchestru a je tím dán propouštěcí důvod podle § 34, č. 1 zák. č. 154/1934 Sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 7. prosince 1939, Rv I 1178/39.)

Žalobce, jenž byl zaměstnán u žalovaného jako hudebník, přednesl, že pracovní jeho poměr u žalovaného se měl skončiti dne 30. dubna 1939 po předchozí dvouměsíční výpovědi. Poněvadž byl žalovaným dne 26. ledna 1939 propuštěn s okamžitou platností, prý bezdůvodně, domáhá se na žalovaném zaplacení požitků, příslušejících mu do 30. dubna 1939. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Při právním posouzení jest vycházeti ze zjištění prvního soudu, jež odvolací soud převzal, že žalobce se ve vinárně žalovaného dopustil proti hostu Dr. K. nevhodných slovních náznaků a nadávky, že byl původcem výstupu mezi tímto hostem a hudebníkem K., ač jeho povinností podle služební smlouvy bylo, aby zakročil a počínání K-ovo zamezil. Z uvedených zjištění plyne, že žalobce, když znal obsah služební smlouvy a přes to se pustil do hádky s hostem a tomuto nadal, učinil tak vědomě a tímto svým jednáním porušil jednak všeobecný závazek věrnosti, jednak zvláště mu v služební smlouvě uloženou povinnost pracovati pro zdar a zájem podniku a zodpovědnost za pořádek v orchestru. Že nelze pokládati hádky s hosty a nadávky vůči nim za práci pro zdar a zájem podniku, o tom nelze pochybovati.

Čís. 17508.

Předpisu druhé věty § 778 obč. zák. lze bez výhrady užití jen tehdy, pořídil-li zůstavitel poslední vůli o celém svém jmění. Domáhá-li se však nepominutelný dědic neplatnosti poslední vůle, kterou zůstavitel